

Sygn. akt IV CSK 376/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M.O.
przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 lipca 2016 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 395 w zw. z art. 58 § 1, art. 111 i art. 353¹, art. 636 § 1 w zw. z art. 656 § 1 oraz art. 655 k.c., powód M.O. stwierdził, że „wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniony jest oczywistą zasadnością skargi, albowiem naruszenie przez Sąd II instancji przepisów prawa materialnego ma charakter rażący”. Całość uzasadnienia wniosku wyczerpuje się w stwierdzeniu, „iż każdy z podniesionych zarzutów ma charakter oczywisty. Przywołane przepisy prawne w kontekście podnoszonych w sprawie argumentów nie wywołują rozbieżności. Stanowisko powoda opiera się na spójnej wykładni przepisów zgodnej z literaturą prawa oraz dostępnym orzecznictwem sądów apelacyjnych i Sądu Najwyższego”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W odniesieniu do skargi kasacyjnej został wprowadzony bezwzględny przymus adwokacko-radcowski, związany z wymaganiem od pełnomocnika procesowego sporządzającego ten szczególny środek zaskarżenia zachowania najwyższych standardów zawodowych, do których należy przestrzeganie podstawowych reguł argumentacji prawniczej oraz uwzględnienie judykatury Sądu Najwyższego, między innymi w zakresie prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku powoda nie odpowiada podstawowym wymaganiom uzasadnienia przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oczywistej zasadności skargi. Przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny wymaga przedstawienia stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku skarżący takiej wymaganej argumentacji nie przedstawił i nie uwzględnił aspektu „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, mogącej ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie sprowadza się do lakonicznych twierdzeń, że zarzuty mają charakter „oczywisty” a zarzucane naruszenia prawa charakter „rażący”. Te uogólnione uwagi na temat zarzutów („każdego z podniesionych zarzutów”, nawet bez wyodrębnienia zarzutów i przepisów) nie są wsparte żadnymi konkretnymi argumentami prawnymi, co, niezależnie od innych wad, zaciera różnice pomiędzy odrębnymi elementami konstrukcyjnymi skargi kasacyjnej. Ocena zasadności wniosku wymagałaby oceny podstaw skargi, w okolicznościach sprawy, czego nie dopuszcza się na tym etapie postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.